

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑΙ.

ἔμβλημα τῆς ἀχαριστίας. — Ἐάν τινα τῶν ἀνθρώπων τούτων σοὶ φαίνονται ὥρατα, δύνασαι νὰ τὰ λάβῃς ἀνευ φόβου καὶ δὲν κινδυνεύεις ποτὶς. Τὰ ἐσπεира, εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ βλέπω· ἀλλ' οὐδέποτε τὰ ἐγγίζω. — Καὶ διατί; — Φοβοῦμαι: μὴ τὰ μιάνω καὶ ἐπομένως δὲν τολμῶ νὰ τὰ προσφέρω. — Διὰ ποῖον τὰ προσρίζεις; — Οἱ φέροντες εἰς ἐμέ τὰς προμηθείας τοῦ νοσοκομείου δὲν φοβοῦνται νὰ κάμνωσιν ἐξ αὐτῶν ἀνοθεύμας. Ἐνίοτε ὡσαύτως οἱ παῖδες τῆς πόλεως παρουσιάζονται εἰς τὴν πόλιν τοῦ κήπου μου· ἐγὼ ἀναδixνω πάραυτα εἰς τὸν πύργον, φοβοῦμενος μὴ τοὺς φωβίσω ἢ μὴ τοὺς βλάψω. τοὺς βλέπω ἐκ τοῦ παραθύρου μου παίζοντας καὶ ὑφαιρούμεντας ἄνθη τινά. Ἀπερχόμενοι δὲ ὑψώνουσι πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς, καλὴ ἡμέρα, λεπτὴ, μοὶ λέγουσι γελῶντες, καὶ τοῦτο μὲ τέρπει ὀλίγον. — Ἐμαθες βλέπω ἰδῶν νὰ ἐνῶνῃς πολλὰ φυτὰ διάφορα· ἰδοὺ κλήματα καὶ δένδρα καρποφόρα παντοειδή. — Τὰ δένδρα εἶναι ἀκόμη νέα· τὰ ἐφύτευτα ἐγὼ αὐτός, καθὼς καὶ τὸ κλήμα τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀνιέδixατο ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου τείχους, τὸ πλάτος τοῦ ὁποίου μοὶ προσφέρει μικρὸν τινα τόπον περιπάτου· εἶνε ἡ προσφιλέστατος μου θέσις. . . Ἀνάβα τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ταύτης, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ ἀρχιτέκτων· στηρίζου ἐπὶ τοῦτοίχου. — Ἡδονικὸν καταρύγιον! πόσον εἶναι ἀρμόδιον εἰς μελέτας ἐρημίτου! — Μοὶ εἶναι ἐπίσης ἀγαπητόν· βλέπω ἐνταῦθα τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς γεωργούς· εἰς τοὺς ἀγρούς, βλέπω πᾶν τὸ διαβαῖον τὸν λειμῶνα, χωρὶς νὰ βλέπωμαι ὑπ' οὐδενός. — Πολὺ θαυμάζω τὸ ἥσυχον καὶ μονῆρες τοῦ ἀναχωρητηρίου τούτου, ἐνῶ ἤνέ τις εἰς πόλιν νομίζει ὅτι εὕρεται εἰς ἐρημον. — Ἡ μοναξία εἶνε πάντοτε ἀναμείσον τῶν δαυτῶν καὶ τῶν δράχων. Ἡ δυστυχία μόνη εἶναι πανταχού. — Ὅποια φορὰ συμβαμάτων σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀναχωρητήριον τοῦτο; μήπως τὸ μέρος τοῦτο εἶνε ἡ πατρίς σου; — Ἐγεννήθην παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἡγεμονίαν d' Onelle, καὶ κατοικῶ ἐνταῦθα πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἡ δὲ ἱστορία μου εἶνε μακρὰ καὶ ὁμοίμορρος συμφορὰ. — Μόνος πάντοτε ἐξήσας; — Παιδιόθεν ἔχασα τοὺς γονεῖς, καὶ οὐδέποτε τοὺς ἐγνώρισα· μία ἀδελφὴ ἦτις μοὶ ἔμενεν, ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν. Οὐδέποτε ἀπύκνησα φίλον. — Δυστυχῆ! — Τοιαῦτα τὰ κρίματα Κυρίου. — Πῶς δὲ ὀνομάζεσαι; — Ἀ! τὸ ὄνομά μου εἶνε τρομερὸν, καλοῦμαι λεπτός! Ἀγνοεῖ ὁ κόσμος τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον ἡ θεοκρατία μοὶ ἔδωκε τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. Εἶμαι ὁ λεπτός, ἰδοὺ ὁ μόνος τίτλος, τὸν ὅποιον ἡ εὐμένεια τῶν ἀνθρώπων μοὶ ἀπέδωκεν. Εἶθε νὰ ἀγνοῶσιν αἰωνίως, ὅστις εἶμαι! — Ἡ ἀδελφὴ, τὴν ὁποίαν ἔχασες μετὰ σοῦ ἔξω; — Διέμεινε πέντε ἔτη μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ τῇ κατοικίᾳ, ἐνθα μὲ βλέπει· δυστυχῆς δὲ, ὡς ἐγὼ, ἐμερίζετο τοὺς κόπους μου, καὶ ἐγὼ ἐπροσπάθουν νὰ μετριάξω τοὺς ἰδικούς της. — Καὶ εἰς τὴν παντελὴ ταύτην ἀπομόνωσιν ὁποῖα εἶναι αἱ ἐνοχλήσεις σου;

(ἀκολουθεῖ).

Ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων ὁρέων τῆς Λαπωνίας καὶ τῶν δύο ἐπισημοτέρων κόλπων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ὑπάρχει χώρα τις γραφικὴ καὶ περίεργος, μεταξὺ ὧν τῶν μεταβολῶν τοῦ χρόνου διέτρεψεν ὡς ἡ Βρετανία τῶν Γάλλων τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ ποίησιν. Εἶνε δὲ αὕτη ἡ Φινλανδία, ἡκτινομένη ἐκ τῆς 590—680 γεωγραφικοῦ πλάτους. Μακρὰ σειραὶ δρυμῶνων τὴν διττέμνουσιν εἰς δύο μέρη, καὶ πληθὺς λιμνῶν ρυτιδοῦσι τὴν ἐπιφανεῖαν αὐτῆς πανταχόθεν. Ὡς πρὸς τὴν θέαν τῆς τοπικῆς αὐτῆς θέσεως, ὁμοιάζει πρὸς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Σουηδίας, τὴν Βρεμλάνδην δηλ. καὶ τὴν Δακκαρίαν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα δὲ προσόντα πρὸς οὐδὲν ὁμοιάζει, καθόσον ἔχει φυσιογνωμίαν καὶ χαρακτὴρ ἰδιάζοντα. Ὀλίγοι τῶν περιηγητῶν διέτρεψαν εὐρεῖαν ταύτην ἐπαρχίαν· ἀλλ' ὅσοι τὴν εἶδον, περιέγραψαν ἐσχεδίασαν τὰς ἀγροτικὰς αὐτῆς κατοικίας, ἀνοικτὰς μὲν ἄνωθεν, φωτισμένας δὲ διὰ τινων δένδρων ἐκ ῥητίνης, καὶ πλημμυρούσας καπνοῦ· τὰ ξηρὰ αὐτῶν, ἔνθα οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες εἰσέρχονται ὁμοῦ εἰς ἐξήκοντα βαθμῶν θερμοκρασίαν, διὰ τὴν λειθῶσιν ἀκολούθως εἰς τὴν χιόνα· τὰς νυκτὶς αὐτῶν συναναστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας οἱ μὲν ψάλλουσι παρακολουθοῦντες τὸ tek, ὅτε συγγενὴς ἐπιτήδειος μάντις καθικετεύει τοὺς νεκροὺς αὐτῶν καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Ἡ ἀρχαία ἱστορία τῆς Φινλανδίας εἶνε ἡ σκοτεινοτάτων ζητημάτων, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν ἱστορικῇ τῆς Ἀρκτοῦ. Οἱ φιλόλογοι καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι ἐξήτησαν ν' ἀνεύρωσι τὴν καταγωγὴν τοῦ τοῦτου, ὅστις ἔμεινε πλείστον χρόνον δεθυσιμένον τὴν βαρβαρότητα, καὶ διηγήθη μεταξὺ αὐτῶν νεικία, τὴν λύσιν τῆς ὁποίας ματαίως πρὸ τῶν αἰώνων ἐπεδίωκον. Οἱ μὲν παριστῶσι τοὺς Φινλανδοὺς ὡς κηδεστάς ἐκ τοῦ σύγγενος μετὰ τῶν Σαμιθῶν· οἱ δὲ εὐρότες σχέσιν τινὰ μεταξὺ τῆς Σουηδικῆς αὐτῶν καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς, δι' ἐκχυρίσθησαν κατέγοντο ἐκ μιᾶς τῶν δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ· ἡπαχθεῖσιν οἰγμαλώτων εἰς Συρίαν.

Εἶνε ὁμοῦ ἀριθίως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ Ἀσιατικὴν, χωρὶς ἐπίσης ὡς καὶ οἱ Οὐγγροὶ, τῶν ἡ γλῶσσα ἔχει ἐπιστητὴν ἀναλογίαν πρὸς τὴν Φινλανδικήν. Οἱ Ῥώσοι διομαζοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν Φινλανδοὺς, ἀλλὰ Tschudi (παρὰτροπὴ τοῦ Σαμιθῶν) ὁ Κλαπρόθας λέγει ὅτι κατάγονται ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σημειοῖ εἰς ποίαν φυλὴν τοῦ Ἰσραὴλ ἀνήκουσιν.

Ἐπίσης εἶνε βέβαιον ὅτι οὗτοι ἔχον μεταναστεύσειν εἰς τὴν Ἀρκτον πρῶιμότερον τῆς φυλῆς τοῦ Οὐγγροῦ. Ταύτην τὴν γνώμην ἐκφέρει καὶ ὁ Λεϊβνίτς στηριζομένην καὶ παρὰ τοῦ Γέτερ.

Μετὰ τὰς συγκεχυμένας παραδόσεις τὰς συλλέχθεισας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ τὰς συγκριτικὰς σπουδὰς τῆς γλώσσης καὶ τῶν